

השיקולים והאינטרסים הכלכליים ייבחנו על ידי בית המשפט הדן בבקשה, ומבחינה

השימה סגורה, נעמוד להלן על הנסיבות והנתונים העיקריים שעל בית-המשפט לשקול בזמן בבקשת נידון
לעכב ביצוע עונש מאסר עד להכרעה בערעור שהגיש על פסק-הדין:

(א) חומרת העבירה ונסיבות ביצועה: חומרת העבירה ונסיבות ביצועה משפיעות על עוצמת האינטרס הציבור באכיפה מיידית של עונש המאסר. ככלל, ככל שהעבירה ונסיבות ביצועה חמורות יותר, גדל האינטרס הציבור באכיפה מיידית של המאסר, על היבטיו השונים. כך, לענין החשש לסכנה המשקפת לציבור מהנדין, חומרת העבירה בה הורשע הנידון יכולה משמעותית להוות אינדיקציה למסוכנותו. לענין מהותן של העבירות המהוות כשלעצמן אינדיקציה למסוכנות, ניתן ללמוד גם מדיני המעצר, לפיהם אישום בעבירות מסוימות מקים חזקה בדבר מסוכנותו של הנאשם (ראו: 21(א)(1)(ג) לחוק המעצרים). יציין כי במשפט האמריקאי מקבע בחוק כי אדם שהורשע בביצוע עבירות חמורות מסוימות, כגון עבירות של אלימות או עבירות שעומסן מוות או מאסר מעל לתקופה כלשהי, לא ישוחרר בערובה או שהנאשם לשחרור יהיו קשים מכרגיל (ראו: Bail Reform Act of 1984, s. 3143(b)(2); 8A Am. Jur. 2nd. 283). חומרת העבירה ונסיבות ביצועה משליכות אף על עוצמת האינטרס בדבר שמירה על אפקטיביות הענישה הפלילית ופעולותיהן של רשויות אכיפת החוק; ככל שהעבירה ונסיבות ביצועה חמורות יותר, גדל האינטרס הציבור בהשגת הרתעה אפקטיבית מפני ביצוע עבירות חמורות על-ידי אחרים וגובר החשש לפגיעה באפקטיביות הענישה ובאמון הציבור במערכות האכיפה אם ישלח הנידון לחופשי. דחק: לענין אחרון זה אינני סבורה כי חומרתן של העבירות צריכה להיקבע רק לפי מידת האלימות שהיתה כרוכה בביצוען. לגישתי, גם שחרור של מי שהורשע בביצוע עבירות שאינן מערבות אלימות קשה ואינן מסוג העבירות המנויות בסעיף 21(א)(1)(ג) לחוק המעצרים, אך הפוגעות באינטרסים חברתיים מחגבים בעלי חשיבות, ובהן גם עבירות תרמית רחבות היקף או עבירות שחיתות שבמצעו תוך ניצול לרעה של תפקיד ציבורי, עלולות בנסיבות מסוימות לפגוע באמון הציבור ברשויות אכיפת החוק ובאפקטיביות של האכיפה הפלילית. פגיעה כזו הינה שיקול בגדר שיקולי בית-המשפט בהכרעה במה לעכב המאסר, תוך בחינתו על רקע שאר נתוני המקרה.

(ב) אורך תקופת המאסר שהוטלה על הנאשם: אורך תקופת המאסר עשוי להשפיע על שיקול הדעת של בית-המשפט במספר מובנים. הנאשם אשר תקופת המאסר היא קצרה, ביחס למועד בו צפוי להישמע הערעור, קיים חשש כי הנידון ירצה את עונשו בסרם ישמע ערעורו. במקרה כזה, ראוי לעכב את ביצוע המאסר על מנת לאפשר לנידון לממש באופן אפקטיבי את זכות הערעור העומדת לו לפי חוק. עמדה זו מקובלת גם לפי הגישה המסורתית לעיכוב ביצוע מאסר, ונדמה שהיא מתחייבת לפי כללי הפרשנות המקובלים כפי שפותחו בפסיקה, לפיהם יש לפרש דבר חקיקה באופן המקיים את זכות הערעור ומאפשר את מימושה.

המסור שהשתנה על הנידון עשוי להשפיע על הערכת המשפט להימלטות הנדון. מהדן או למקיסת פסיכומט
 לשיבוש הליך הערעור מצידו; הידיעה הקונקרטית של הנידון כי הוא צפוי לעונש מאסר ממושך אם ייכשל
 בערעור, עשויה להגביר את החשש להימלטות מהדן מצידו, זאת אף אם במהלך משפטו בערכאה הדיונית
 הוא התייצב למשפטו כנדרש. שלישית, חומרת העונש שהוסל על הנידון מלמדת על חומרת העבירה בה
 הורשע, שהרי בדרך כלל משקף העונש את חומרת המעשה הפלילי.

הנסיבות האלו הן

(ג). סיב הערעור וסיכויי הצלחתו: שאלה מרכזיות שעלינו לתת עליה את הדעת היא מהו המשקל שיש לתת
 לעובדת הגשת הערעור ולסיכויי הערעור. מהסעמים שכבר פירסם, ראינו לדחות את הגישה לפיה עצם הגשת
 הערעור מצדיקה את עיכוב ביצוע המאסר. עם זאת, נראה כי היבט שבו יש מקום לשנות מההלכה הנוהגת,
 מגע למשקל שיש לתת לסיב הסענות המועלות בערעור ולסיכויי הצלחתו במסגרת בחינת הבקשה לעיכוב
 ביצוע המאסר עד תום הערעור. הגישה המקובלת בסוגיית עיכוב הביצוע הנהיגה פתח צר ביותר להתחשבות
 בערעור של הנידון, כשאין מדובר בתקופת מאסר קצרה ובעבירות קלות. על-פי אותה גישה, רק סיכויים
 בולטים לזכות בערעור או עיוות בולט בפסק-הדין המרשיע, מצדיקים עיכוב ביצוע מאסר במהלך תקופת
 הערעור. מבחן זה מציב רף גבוה אשר רק במקרים מעטים יעמוד בו הנידון המבקש את עיכוב מאסרו. מבחן
 כזה עלול לפגוע באופן בלתי מידתי בחירות של הנידון ובמימוש אפקטיבי של זכות הערעור, הוא יוצר פער
 גדול מדי בין רמת הבחינה בשלב המקדמי של ההכרעה בבקשת עיכוב הביצוע, לבין בחינת הערעור גופו,
 ומגדיל את הסיכוי לכך שרצוי המאסר יתברר בדיעבד כבלתי מוצדק. בנסיבות אלה, עלול האמצעי של ביצוע
 מידי של המאסר, לגרום נזק העולה על התועלת הסמנח. לא למותר לציין, כי המבחן בדבר סיכויי הערעור
 כפי שנסח בזמנו בפסיקה, "נזנח" הלכה למעשה בהחלטות רבות של בית-משפט זה, ואף המדינה בטיעוניה
 בפנים איננה מנסחת את הכלל הראוי לגישתה בלשון כה מצמצמת.

השיקול הנגד לסיכויי הערעור הינו שיקול רלוונטי לשאלת עיכוב ביצוע המאסר בתקופת הערעור.
 ככל שיש ביד הנידון להראות כי ערעור משותת על במקרים מצוקים יוצאי דופן, גברת התקדמה להימנע מאכיפה
 מיידית של גזר-הדין בסרס יסורר הערעור לגופו. עם זאת, אין להתעלם מכך כי השיקול בדבר סיכויי הערעור
 הינו שיקול מהימני, המבוסס על העובדות והנסיבות המיוחדות של כל נאשם, מאפי של הליך
 המתקיים בבקשה לעיכוב ביצוע נובע, שאין ביד השופט כלים מספיקים להעריך בצורה מושכלת את הסענות
 המועלות בערעור; ההליך מתקיים על יסוד בחינה לכאורית של הסענות ואינו כולל בדרך כלל לימוד של
 הפחטוקול ושל מכלול הראיות שהובאו בתיק. יתרה מזו, אין זה רצוי כי שופט הדין בבקשה לעיכוב ביצוע, יקבע
 קביעות שעלולה להיות להן השפעה על הדין בערעור לגופו. על אף הקשיים האמורים, אין אנו דנים במסלה
 יוצאת דופן ששופטים אינם מורגלים בה. ההערכה הלכאורית אינה זרה לבית-המשפט, והוא נוהג להפעיל
 שיקולים מסוג זה גם בשלב הדין במעצר עד תום ההלכים, כאשר חזקת החפות עומדת בעינה. הליך דומה של

הערכת סיכויי ערעור לסאוריים, מקובל על בית-המשפט גם בחזו בבקשות לעיכוב בערעורים אזרחיים. ציין עוד כי אף בשיטות משפט זרות הקרבות לשיטתו, ניתן משקל לסיכויי הערעור וסיבו במסגרת ההכרעה בדבר עיכוב המאסר עד להכרעה בערעור, כך קבע החוק הפדלי בארה"ב כי שחרורו של נידון בערובה במהלך תקופת ערעור מותנה בכך שיוכיח כי ערעורו "raises a substantial question of law or fact likely to result in reversal..." (Bail Reform Act of 1984, s. 3143(b)(B)) ביניהם באשר לפרשנותו של הסעיף הנ"ל, אך נראה כי הגישה הרחוחת היא כי על הנידון להראות שהערעור מעורר שאלה שהינה לפחות "שקולה" בסיכוייה ("close question"). (ראו: T. W. Cushing "Raising a Substantial Question": The Key to Unlocking the Door Under the Bail Reform Act" 62 Notre Dame L. Rev. (1986) 192, 198). החוק הקדמי מסתפק אומנם בדרישה כי הערעור אינו חסר בסיס או סורדני ("frivolous"), אך במספר פסקי דין פורש התנאי הסטטוטורי בדבר העדר אינטרס ציבורי בכליאתו של הנידון ככלל, בין היתר, את הערכת סיכויי וחוזקם של נימוקי הערעור. (ראו: R v. McAuley (1997) Ont. C.A. Lexis 3; R v. Farinacci (1993) 86 C.C.C 32, 48; R v. Pabani (1991) 10 C.R., 4th e.d., 381).

ההערכות הללו נעשות על-פי מבחן הסתברותי "מכניסטי" ביחס לתוצאות האפשריות של הערעור, בחינה כזו איננה אפשרית בפועל ואין זה רצוי כי תיעשה על-ידי שופט יחיד בשלב כה מוקדם של הדיון. על השופט הן בבקשת עיכוב הביצוע לבחון אם סב הסענות שבמערור וסוגן, ולהעריך את הפוטנציאל המלם בהן להשפיע על תוצאות הערעור. העצמה הלספרית של הסענות תבחן על רקע הכללים המקובלים בשיטתו ביחס להפעלת ביקורתם של ערכאות הערעור. כך, למשל, סענות המבקשות לשנות ממצאים עובדיים של הערכאה הדיונית המבוססים על התרשמות מעדים, או קביעות מהימנות של ערכאה זו, לא יהיה בהן בדרך כלל כדי לבסס סיכויים לסאוריים טובים לערעור. כאשר הערעור מתמקד בשאלות משפטיות, אשר ניתן לקבוע ברמה לסאורית כי הן מעוררות קושי ממשי, יהיה בכך, בדרך כלל, כדי להצביע על ערעור המצדיק את עיכוב הביצוע עד לביחור. לא למועד לציין כי לא הלוש המשפטי החיצוני הניתן לסענה הערעורית הוא המכריע, אלא מהות הסענה ומידת התייחסותה והרלוונטיות שלה לצסיבות הקונקרסיות של המקרה המדון, באופן שיש בו כדי להשפיע על תוצאות הערעור אם תתקבל הסענה. כך ניתן לסכם, שכאשר מדובר בסענות רציניות, אשר יש בהן על פי אופיין ומהותן - אם תתקבלנה - כדי להשפיע על תוצאות הערעור, יהיה בכך שיקול נכבד להצקת עיכוב המאסר עד לביחור הערעור, והכל בהתחשב במכלול נסיבות העניין.

ס.א.
פני שאלה
הסיבות
הנה
רצוי
קיימא בהן

(ד) ענין הפליל של הנידון והתביעה ~~המשפט~~: כפי שצוין כבר לעיל, נסיבות אלה יכולות להצביע על מידת הסכנה הנשקפת לציבור משחרורו של הנידון ועל קיומו של חשש להימלטותו מהדין. מכיוון שכך, הן עשיית להיות רלוונטיות להפעלת שיקול-הדעת של בית-המשפט בבואו לבחון האם לעכב את ביצוע המאסר עד להכרעה בערעור. דוק: אין מדובר בשיקול העומד לעצמו, ועל כן לא בכל מקרה שהנידון אינו בעל עבר פלילי או שהוכח כי התייצב כנדרש במהלך משפטו, יהיה בכך כדי להכריע לענין עיכוב ביצוע מאסרו. ניתן אף לומר כי בדרך כלל, בשלב שלאחר ההרשעה, עבר נקי והקפדה על תנאי השחרור בערובה בעת ניהול ההליכים, אין בהם כשלעצמם כדי להכריע את הכף לדחיית הביצוע, בהתחשב בהשפעת ההרשעה וגזר-הדין על הערכת המסוכנות ועל החשש מהמלטות הנידון, ובשיקולי ההרתעה והאפקטיביות עליהם עמדנו לעיל (ראו פסקה 13 לעיל). אך במסגרת מכלול השיקולים הרלוונטיים, אל מול בחינת חומרת העבירה, מידת העונש שנגזר וסיים של הערעור, ניתן להביא בחשבון גם נתונים בדבר עברו הנקי של הנידון והתנהגותו הסובבת במהלך המשפט.

(ה) נסיבותיו האישיות של הנידון: במסגרת בחינת הבקשה לעיכוב ביצוע מאסרו, ניתן לבחון, במקרים מתאימים, אף את נסיבותיו האישיות של הנידון. החלטת שיפוטית, שנמשמעותה המיידית היא כליאתו של אדם, בין אם מדובר בשלב גזירת הדין ובין אם בשלב הערעור, ~~אומצת את ההחלטות להחליטין מכל סוגיה בדבר מצבו האיש של האדם ובדבר ההשלכות הצפויות לו כתוצאה מכילאו~~. בהתאם לכך, נסיבות אישיות מהוות שיקול לדחיית מועד ביצוע עונש המאסר לאו דווקא בנסיבות של גגשת ערעור. זאת ועוד, קיומן של נסיבות אישיות מאחדות, עשוי להשפיע גם על משקלו של האינטרס הציבורי בביצוע מידי של המאסר. יפים לענין זה דבר השופט ברק בבש"פ 37171/91 מדינת ישראל נ' גולדין, פ"ד (4) 807, שנאמח בסוגייה שונה של מעצר עד תום ההליכים בעילה של חומרת העבירה (לפני חקיקת חוק המעצרים).

"הפגיעה באפקטיביות של החוק הפלילי ואכיפתו, הנגרמת מקום שמי שעבר עבירה חמורה, 'מסייל בשוק' קשורה, מסבך הדברים, בנסיבות הלכאוריות של ביצוע העבירה. היעילות של אכיפת החוק לא תפגע, אם מי שעבר לכאורה עבירה חמורה לא נעצר כיוון שהוא נמצא במצב של גסיסה. כל אחד מבין, כי הנסיבות המיוחדות של המקרה מצדיקות, כי אף מי שלכאורה עבר עבירה חמורה, לא ייעצר בנסיבות אלה. נהפוך הוא: מעצר הנאשם בנסיבות אלו עשוי לשחרר את התחושה כי המדינה מתבקשת בחשד ומבקשת את רעתו."

(שם, בעמ' 814. ההדגשות הוספו - ד.ב.)

נראה לי כי ההגיון העומד מאחורי דברם אלה יפה, בשינויים המחוייבים, גם כאשר מדובר בנסיבותיו האישיות הקשות של נידון שערעורו תלוי ועומד. אכן, בהתחשב בכך שמצויים אנו בשלב שלאחר ההרשעה,

אפשר שלנסיבות אישיות - כשלעצמן - לא יהיה בדרך כלל משקל רב בהחלטת בית-המשפט לעניין עיכוב ביצוע המאסר, שהרי ההנחה היא כי בית-המשפט אשר גזר את הדין, הביא בגדר שיקוליו העונשיים גם את קיומן של נסיבות אלה. עם זאת, ייתכנו מקרים בהם נראה על פניו כי הנחה זאת אינה מתקיימת, כך למשל, כאשר הנסיבות האישיות הנסענות התגבשו או השתנו במידה מהותית לאחר גזר-הדין. כך גם במקרים אחרים בשל נסיבותיו האישיות המיוחדות של הנדון, כגון גיל הצעיר, מצבו הפיזי הקשה או נתונים ספציפיים בשלהם תוצאת ביצוע המאסר עלולה להיות קשה במיוחד. במקרים כאלה, ישמשו הנסיבות האישיות משקל נוסף להחלטה לעכב את ביצוע המאסר עד להכרעה בערעור. ציין כי מעיון בהחלטות של בית-משפט זה בבקשות לעיכוב ביצוע עולה כי נסיבות אישיות מיוחדות אכן משמשות לעיתים שיקול בין שיקוליו של בית-המשפט בבואו להכריע בבקשות לעיכוב ביצוע מאסר בתקופת הערעור (ראו למשל: בש"פ 4092/94 סויסה נ' מדינת ישראל (לא פורסם); ע"פ 6579/98 פרידן נ' מדינת ישראל (לא פורסם)).

(ז) ערעור בדבר חומרת העונש: נתון מסף שיש לשקול לעניין בקשות לעיכוב ביצוע מאסר בתקופת הערעור, הוא האם מזכנה הערעור נגד פסק-הדין ותוקף את ההרשעה עצמה, או שמא מדובר בערעור שעניינו חומרת העונש שהוטלה בלבד? ככלל, בערעורים מהסוג האחרון, הנסיבה תהיה שלא לעכב את ביצוע המאסר. כאשר הערעור נסב על חומרת העונש, מאזן השיקולים והאינטרסים העומדים כנגד עיני בית-המשפט עשוי להשתנות במקרה כזה, ההרשעה עצמה - הפרכת חוקת החפות - היא חלטה, ולא מתקיים אותם פוסנציאל להשבתה על כנה בערעור, עליו עמדנו לעיל. בחינת סיב הערעור וסיכויי תיעשה בשים לב לכללים בדבר מידת התערבות ערכאת הערעור בענישה שגזרה הערכאה הדיונית, ולשאלת היחס בין הזמן הצפוי לביחור הערעור לבין תקופת המאסר שהוטלה על הנדון. כאשר על פניו אין מדובר בעונש החורג ממדיניות הענישה המקובלת, וכאשר מידת הענישה המקובלת במקרים דומים עולה על משך הזמן הצפוי לביחור הערעור, לא יעוכב ביצוע המאסר אלא במקרים חריגים שהנסל להצדקתם מוסל על המבקש. (השוו: ע"פ 3602/99 פלוגי נ' מדינת ישראל (לא פורסם), השופט אילן; ע"פ 3976/99 אפריימוב נ' מדינת ישראל (לא פורסם), השופט שטרסברג-כהן).

19. כאמור, רשימת הנסיבות המפורטת לעיל אינה מתיימרת להיות ממצה. היא מדגימה את סוג הנסיבות והמסגרים שיש בהם כדי להשפיע על הפעלת שיקול-העונש של בית-המשפט בפניו להכריע בבקשה לעיכוב ביצוע מאסר בתקופת הערעור. נתונים אלה פועלים לאינטרס הציבור באכיפה מיידית של גזר-הדין מחד, ולשמירה על זכויותיו של הנדון מאידך. על בית-המשפט להכריע בכל מקרה ומקרה על-פי נסניו, ותוך איזון בין האינטרסים השונים המעורבים בסוגייה עליהם עמדנו לעיל. חשב להדגיש כי השיקולים עליהם עמדנו אינם סטטיים ואינם עומדים בפני עצמם, אלא משפיעים הם זה על זה. מלאכת האיזון ביניהם תיעשה לאחר

הערכת עצמת האינסרסים השונים והמשקל שיש לתת לכל אחד מהם בנסיבותיו של המקרה. כך, למשל, ככל שבידי הנידון תהיה תועלת כלכלית גדולה מהצטרפותו למסחר, יפחת משקלו של האינסרס הציבורי באכיפה מיידית של המאסר, וכך לפי העניין יצטמצם עד לאותם שיקולים של סכנה לציבור או הימלטות מהדין, המשמשים אף בדיני המעצר עד תום ההליכים. כמו כן, ככל שמדובר בהרשעה בעבירה פלילית חמורה יותר, שנסיבות ביצועה תמורת, יגבר הנטל על הנידון המבקש לעכב את ביצוע מאסרו להראות כי מתקיימות נסיבות המצדיקות את עיכוב ביצוע המאסר על אף האינסרס הציבורי באכיפתו המיידית.

סיכום

20. לסיכום הדברים, תמצית עמדתנו לעניין עיכוב ביצוע עונש מאסר בתקופת הערעור, היא זו:

א. הגשת ערעור אין בה כשלעצמה כדי לעכב את ביצוע עונש המאסר. עיכוב ביצוע עונש מאסר בתקופת הערעור מסווג לשיקול-דעת של בית-המשפט.

ב. הגישה אשר היתה מקובלת בפסיקתו של בית-משפט זה, לפיה עיכוב ביצוע עונש מאסר בתקופת הערעור הוא בבחינת חריג החל רק במקרים יוצאים מגדר הרגיל ובהתקיים נסיבות מיוחדות, איננה עמדת עוד.

ג. בהפעלת שיקול-דעת לעניין עיכוב ביצוע מאסר בתקופת הערעור, יתחשב בית-המשפט באינסרס הציבורי באכיפה מיידית של גזר-הדין, ובשיקולים המגעים לפרט הנידון ולזכויותיו נוכח קיומו של הליך ערעור תלוי ועומד; בית-המשפט יעמוד על כך שההגנה על האינסרס הציבורי לא תפגע בנידון בזכויותיו באופן שאים מידתי. סוג הנסיבות והשיקולים הרלוונטים בהם יתחשב בית-המשפט בהפעיל את שיקול-דעת האסר, פורטו בהחלטתו.

ד. הנטל על המבקש את עיכוב ביצוע עונש המאסר לשכנע את בית-המשפט שבנסיבות המקרה, סוג האינסרס הציבורי בביצוע מיידית של עונש המאסר מפני האינסרסים הנוספים המעורבים בסוגייה.

הגישה המוצעת על-ידינו איננה חדשה בפסיקת בית-משפט זה; היא משתלבת במגמת ההרחבה שהסתמנה בהחלטות קודמות של בית-המשפט, כמו למשל בהחלטותיה של השופטת שטרסברג-כהן בעניין מרקד, קוצ'ינסקי ושרעבי הל'ל. גישה זו פועלת להגמשתה של הגישה המקובלת לעיכוב ביצוע מאסר

בתי-המשפט

בש 091266/08

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו

תאריך: 22/06/2008

לפני: כבוד השופט גלעד נויטל

בעניין: שמעון מויאל – נוכח

המבקש

ע"י ב"ב עו"ד שרון נהרי

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה

ע"י ב"ב עו"ד זהר דולב

פרוטוקול

1
2
3
4 **ב"ב המבקש:** למעשה מדובר בבחור צעיר בן 25 אשר הודה והורשע בעבירות של קשירת קשר,
5 התפרצות למצפה תת ימי באילת, ונסיון להתפרצות שלא צלח. למעשה המבקש למרות שיש לו
6 הרשעות קודמות העבירה נשוא הבקשה היא עבירה ראשונה מסוג התפרצות והרשעה ראשונה
7 למעט הרשעה קודמת שנולדה אחרי התיק הזה, כשהוא ביצע את העבירות נשוא כתב האישום לא
8 היה לו הרשעות בעבירות רכוש מכל סוג שהוא. המבקש משוחרר מזה כשנה וחצי תחילה למעצר
9 בית מלא ואח"כ למעצר בית חלקי, מעולם לא הפר תנאים שבית משפט הטיל עליו. במסגרת אותו
10 תיק נשוא הבקשה הורשע בעבירת התפרצות נוספת שהייתה טרם כתב האישום הזה, ובית
11 המשפט בשל העובדה שהוא עושה מאמצים לשיקום והחזיר שם סכום כספי מסויים השית עליו
12 עונש של 6 חודשי עבודות שירות, את העונש הזה המבקש עשה במהלך כל התיק הזה. בנוסף לא
13 נפתחו למבקש עוד תיקים בשנתיים האחרונות, המבקש אף מתעתד להתחתן בחודש אוגוסט
14 וצירפתי קבלות והזמנה, עם בת זוגתו שעברה איתו את כל התקופה הקשה שהוא היה. לגבי
15 המלצות שירות המבחן, מפנה להמלצה החד משמעית של שירות המבחן בנושא המאסר
16 והריגרסיה והנסיגה שעלולה להיות. אני מפנה גם לשותף לביצוע העבירה, אביאל שמש שקיבל 6
17 חודשי עבירות שירות וזאת בעיקר בשל העובדה שלא היו לו עבירות קודמות, יש הבדל בן 22
18 חודשים לבין 6 חודשי עבודות שירות. אם בית המשפט יחליט שלא להטיל עליו עבודות שירות
19 כהמלצת שירות המבחן וכאחידות הענישה, עדיין אם הוא יפחית במידה בעונש אזי יכול להיווצר
20 מצב שעד שיישמע הערר למעשה לא יהיה בו כל צורך. אני מפנה לתסקירים. ישנה הפקדה 25,000
21 ש, הוא היה באיזוק אלקטרוני. מפנה לפסיקה מתאימה כאשר בית משפט שם דגש על השיקום.

בתי-המשפט

בש 091266/08

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו

תאריך: 22/06/2008

לפני: כבוד השופט גלעד נויטל

1 ב"כ המשיבה: מפנה לע"פ 551/08 בעניינו של צבי גרסון, שם מדובר בבחור צעיר שמבקש
2 להתחתן, לשקם את חייו, שירות המבחן עם המלצות חיוביות, קיבל 24 חודשים ובקשתו לעיכוב
3 ביצוע נדחתה. מפנה לע"פ 5176/03, בית משפט אומר ששירות המבחן המלצתו היא בגדר המלצה
4 בלבד ולא מחייבת את בית המשפט. לאור העבירות שהוא עבר, לאור עברו הפלילי שמדובר במי
5 שריצה מאסרים בפועל בעבירות שונות, גם עבירות אלימות, גם הדחת קטין לסם, גם עבירות
6 תקיפה, גם הפרעה לשוטר, והם הפרת הוראה חוקית וזה רלוונטי לשאלת עיכוב הביצוע, גם לא
7 מדובר בתקופת מאסר קצרה ולכן אין חשש שהוא יסיים לרצות את עונשו. מדובר ב-22 חודשי
8 מאסר.

9

10 החלטה

11

12 בפני בקשה לעיכוב ביצוע. בית משפט קמא גזר על המבקש 22 חודשי מאסר לריצוי בפועל. קראתי
13 חומר ושמעתי טיעונים. דינה של הבקשה להתקבל. אלה נימוקיי: העיקר הוא שאינני יכול לומר
14 בוודאות שאין סיכויים לערעור. זאת משום שקראתי בעיון את התסקיר מיום 21/2/2008, ואת
15 התסקיר מיום 16/4/2008. אומר בתמצית: מאז ההשתלבות בקבוצה הטיפולית היינו בינואר 2008
16 ועד למועד כתיבת התסקיר, המבקש ממשיך להפגין נוכחות יציבה ועקבית, מגלה פתיחות,
17 רצינות, והוא מוכן לבדוק את ההתנהגות שלו ולרכוש כלים. כמו כן הוא לוקח אחריות, רוצה
18 לבנות עתיד, מתבגר, מגבש תפיסות, הוא בחור צעיר, בן 24 וחצי, וההתרשמות של קצינת המבחן
19 היא שלראשונה בחייו, הוא מגלה אחריות על מצבו, והוא מסוגל לערוך שינוי. להערכתה, ענישה
20 הכוללת מאסר בפועל עלולה להביא לנסיגה, להביא מסר מחליש, ולכן היא רואה חשיבות להימנע
21 מענישה כזו. אם מוטלת כזו, יש לרצותה בעבודת שירות.

22

23 בנסיבות אלה, הרי עניינו של המבקש לא דומה לפרשת גרסון שם דובר בעבירה חמורה ביותר, עד
24 כדי סיכון, וכמו כן זמן קצר לאחר השחרור מהכלא, היה עונש מאסר על תנאי, אלא העניין דומה
25 יותר לעניינו של פרץ בע"פ 8920/05.

26

בתי-המשפט

בש 091266/08

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו

תאריך: 22/06/2008

לפני: כבוד השופט גלעד נויטל

1 לכן, ולמרות אורך התקופה, הרי שנכון הוא לעכב ביצוע, וזאת ולו מן הספק שמא תקוצר התקופה
2 בערעור.

3
4 על כן, אני מעכב את ביצוע עונש המאסר בפועל עד למתן פסק דין בערעור.

5
6 הערבויות הקיימות ימשיכו לחול ולחייב ויבטיחו את התייצבותו של המבקש לריצוי העונש, ככל
7 שיוחלט בערכאת הערעור.

8 ניתנה היום, י"ט בסיון, תשס"ח (22 ביוני 2008), במעמד הצדדים.

9
10 גלעד נויטל, שופט

קלנית: סרן ו.

בתי המשפט

בש 091126/07

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו

תאריך: 29/03/2007

בפני: כב' השופט דוד רוזן

בעניין: עוזי בתדגי
ע"י ב"כ עו"ד נהרי ועו"ד נוסבאום
המבקש
נגד
מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עמית
המשיבה
נוכחים: ב"כ המבקש עו"ד נהרי ועו"ד נוסבאום
ב"כ המשיבה עו"ד עמית

פרוטוקול

עו"ד נהרי:

ההרשעה ניתנה לפני כמה חודשים. הוא שנתיים במעצר בית. המדינה לא ביקשה להוסיף ערבויות או לעצור אותו. הוא לא ברח אפילו שהוא הורשע. שלושה חודשים הוא חמשיך להיות בבית. השופט לא עיכבה לנו את הביצוע. הוא התחיל את המאסר ביום 11.3.07. אני מפנה להחלטת דומה. למה אנחנו לא יכולים למצות את זכותנו. לכל הדיונים הוא התייצב. 2-30 דיונים. הוא הורשע ולא ביקשו לעצור אותו. הוא באמצע שיקום. אני מפנה לדברי קצינת המבחן בעמ' השני. מה הנזק שיכול להגרם? הרי לא טוענים שהוא מסוכן. מה יכול להיות? שאולי הוא יברח, אבל הוא לא ברח.

עו"ד עמית:

חמצב שלו אחרי גזה"ד שונה מהמצב שלו שלפני חקירת הדין. לפני חקירת הדין לא ידע אם יאריכו או יפעילו. היום הוא יודע שהוא צפוי לשבת 30 חודשים ולכן מצבו שונה. אני רוצה להפנות את אדוני להכרעת הדין של בימ"ש קמא שמבוססת על קביעת מהימנות מעדות הנאשם. אלו קביעות שערכאת הערעור לא נוטה להתערב בהם. ביהמ"ש קבע לחלוטין שהנאשם לא הוכיח שהוא קנה את הסם לשימוש עצמי. ביהמ"ש קבע שלא ברור לו שכיכד הנאשם שטוען שהוא נרקומן מחזיק כמות כזו גדולה. סיכויי הערעור קלושים מאוד. גם הסיכויים לעניין תקופת

בתי המשפט

בש 091126/07

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו

תאריך: 29/03/2007

בפני: כב' השופט דוד רוזן

1 העונש קלושים מאוד. לא מדובר בתקופה קצרה. מדובר בתקופה די ארוכה שבמהלכה ישמע
2 ערעורו בפני ביהמ"ש אשר יקבע ויחליט אם יש לקבל את הערעור אף שאני סבורה כי הערעור
3 דחה. את סבורים שביהמ"ש צדק בכך שקבע שאין צורך בעיכוב הביצוע.

4

5

עו"ד נהרי:

6 צריך לקחת בחשבון את העובדה שהוא התייצב לכל הדיונים. הוא לא הפר שום תנאי כשהיה
7 במעצר בית. העובדה שיש לו סיכויים טובים ביותר. מה הנזק שיגרם לציבור כנגד הנזק שיגרם לו
8 שנתיים זה לא זמן של מה בכך. להחלטת אדוני יש משמעות כפולה. מה יקרה אם הוא יהיה בבית
9 עוד כמה חודשים עד לערעורו

10

11

עו"ד עמית:

12 אני מפנה לעובדה שמדובר בנאשם שיש לו 17 הרשעות קודמות שריצה מאסרים. זה בן אדם
13 שניתנו לו מספר הזדמנויות בדמות מאסרים על תנאי והארכת מאסרים על תנאי. בימים אלו הוא
14 חורש בתיק אחר על פי חודאתו בעבירה של החדרת סם לכלא. זה סגנון החיים שלו והוא לא
15 צריך להיות בחוץ כי כשהוא בחוץ הוא ימשיך לסחור בסמים.
16 מצבו היום שונה ממצבו לפני גז"ד.

17

18

החלטת

19 ערר על החלטת בימ"ש שלום רמלה - ת.פ. 2295/05 מיום 21.3.07 - לפיה דחה ביהמ"ש
20 השלום בקשת הערר לעכב ביצוע ריצוי עונש המאסר שהושת עליו.

21

22 הערר הורשע ביום 12.9.06 בעבירות שיוחסו לו על ידי המדינה על כך שהחזיק סם מסוכן
23 שלא לצריכה עצמית, כ- 49.9 גרם קוקאין וכן שיבש מהלכי משפט, בכך שהשליך את הסם
24 כמפורט בכתב האישום.

25

26 ביום 21.3.07 נגזר דינו של הערר, בין השאר ל- 30 חודשי מאסר לריצוי במעל.

בתי המשפט

בש 091126/07

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו

תאריך: 29/03/2007

בפני: כב' השופט דוד רוזן

1 בית משפט השלום סקר עברו הפלילי, מכלול הרשעותיו הקודמות והורה על הפעלת עונש
2 מאסר על תנאי כחלק מן העונש שהושת עליו, כמצוין לעיל.

3
4 התובעת המלומדת, עו"ד עמית רותם, הטיבה להדגיש הנסיבות שצריכות היו
5 להוביל לדחיית בקשת העורר.

6 עם זאת, תסקיר שירות המבחן הבליט נדבך מסויים, שיכול ועדיין לא מוצה עד
7 תום.

8 על פי תסקיר שירות המבחן שניתן בעניינו של העורר ביום 23.1.07, יכול וזה בחר
9 לילך בעת האחרונה, וליתר דיוק, החל מחודש אפריל 2006, בנתיב שונה, נתיב נקי
10 מסמים מסוכנים.

11
12 נתון זה, במחובר לטיעוני הסניגור, שעתר ליתן לעורר את יומו בביהמ"ש
13 שלרעורים, הביא אותי, לא בלי התלבטות, לעכב ריצוי עונש המאסר בפועל בלבד
14 עד תינתן החלטה בערעור. זאת, לאחר שהעורר היה משוחרר במשך כשנתיים ימים,
15 מבלי שקם טוען לטעון כי הפר צו בימ"ש שהורה לו להיות במעצר בית מוחלט.

16
17 תנאי השחרור שנקבעו בעניינו של העורר לאחר הגשת כתב האישום ינפחו חיים
18 למלוא התוקף שניתן להם על ידי בימ"ש מחוזי תל-אביב, ב"ש 92248/05, מיום
19 14.7.05.

20
21 ניתנה היום י' בניסן, תשס"ז (29 במרץ 2007) במעמד הצדדים

22

דוד רוזן – שופט

בתי המשפט

בש 091126/07

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו

תאריך: 29/03/2007

בפני: כב' השופט דוד רוזן

1 ב"כ התביעה: אבקש עיכוב ביצוע ההחלטה למשך 48 שעות, ואנחנו נתחייב להודיע
2 לסניגור באם לא נגיש ערעור.

החלטה

6 ניתן בזה עיכוב ביצוע למשך 48 שעות ראו החלטה על אי הגשת ערר – המוקדם מבין
7 השניים.

9 ניתנה היום י"ג/ניסן/תשס"ז 29/03/2007 במעמד הצדדים

11 דוד רוזן - שופט

12

בית המשפט העליון

ע"פ 8920/05
 ע"פ 8920/05
 ע"פ 8920/05

כבוד השופט א' גרוניס

בפני:

אליהו פרץ

המערער:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב בב"ש
 93157/05 מיום 19.9.05, שניתנה על ידי כבוד השופטת נ'
 אהד

ט"ז באלול תשס"ה (20.9.2005)

תאריך הישיבה:

עו"ד שלומציון גבאי

בשם המערער:

עו"ד מאיה חדר

בשם המשיבה:

החלטה

1. הנטייה הראשונית שלי היתה לדחות את הערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי, שלא לעכב את ביצוע עונש המאסר שהוטל על המערער בבית משפט השלום. יצוין, כי מדובר בעונש מאסר לא קצר, עשרים ושמונה חודשי מאסר לריצוי בפועל, שכוללים הפעלה של מאסר מותנה בן עשרה חודשים שהוארך פעם אחת.

2. מדובר באדם בן 41, שזכר לחובתו הרשעות קודמות רבות וריצה עונשי מאסר. הוא היה מכור לסמים כמשך שנים ארוכות. בסופו של דבר לאחר עיון בכל החומר נראה לי, כי ראוי לתת למערער הזדמנות נוספת, ואוסיף - אחרונה. העיון בתסקירי שירות המבחן מלמד על שינוי בעמדתו של השירות. בשני התסקירים האחרונים הומלץ שלא להטיל עונש מאסר, אלא לשלב את המערער מחדש בקבוצת טיפול. נתתי אף משקל לעובדה שתחלוף תקופה לא קצרה עד לשמיעת הערעור בבית המשפט המחוזי. כמובן שאם המערער יפר את האמון שניתן בו לתקופת ביניים עד לשמיעת הערעור, יביא הדבר לביטול עיכוב הביצוע של עונש המאסר.

3. לפיכך, הערעור מתקבל והריני מורה על עיכוב ביצועו של עונש המאסר לריצוי בפועל שהוטל על-ידי בית המשפט בראשון לציון עד לשמיעתו של הערעור התלוי בבית המשפט המחוזי

ב.חל-אביב (ע"פ 71704/05). שירות המבחן ידווח לבית המשפט המחוזי היה ויחול שינוי כלשהו בעניינו של המערער. תנאי השחרור שקבע בית משפט השלום בהחלטתו מיום 11.9.2005 יעמדו בעינם.

ניתנה היום, ט"ז באלול תשס"ה (20.9.2005).

ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 05089200_S01.doc תג
מרכז מידע, טל' 02-6593666 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il

ערעור - 237
הערות קצרות
מס' 22 - תוצאות

בבית המשפט העליון

ע"פ 6468/07

בפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המערער: מיכאל סובולב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל-אביב – יפו
שניתנה ביום 23.7.07 בב"ש 91072/07 ע"י כבוד השופט ד.
רוזן

בשם המערער: עו"ד יעקב שקלאר

עו"ד י. הירשברג

החלטה

ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו מיום 23.7.07 בב"ש
91072/07 (כבוד השופט ד' רוזן), בגדרה נדחתה בקשת המערער לעיכוב ביצוע עונש
מאסר בפועל שנגזר עליו בבית משפט השלום בתל-אביב-יפו ביום 7.3.07.

1. ביום 26.9.06 הורשע המערער, על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון, בבית
משפט השלום בתל-אביב – יפו (כבוד השופט ג' נויטל) בעבירות של פריצה לרכב
בכוונה לבצע גניבה; חבלה במזיד ברכב; גניבה מרכב והחזקת נכס חשוד כגנוב, לפי
סעיפים 1413, 1413א, 413ד(א) ו-413 לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (ת"פ 2830/06).
כן הורה בית המשפט על הגשת תסקיר שירות המבחן לעניין העונש, וביום 27.12.06
הוגש תסקיר כאמור. על פי התסקיר, החל מחודש נובמבר 2006, עומד המערער בקשר
עם שירות המבחן ואף מוסר בדיקות שתן לאיתור סמים באופן קבוע. התרשמות שירות
המבחן היא שהסתבכותו של המערער עם החוק קשורה לשימוש בסמים ולצורך לממנם.

עוד סבר שירות המבחן, כי נוכח התייצבות מצבו של המערער והצלחתו להימנע משימוש בסמים כיום, שליחתו למאסר בעיתוי הנוכחי עלולה לגרור נסיגה במצבו, ולפיכך הומלץ על עונש שיאפשר המשך תפקודו הנוכחי והעמדתו בפיקוח שירות המבחן למשך שנה.

2. ביום 7.3.07 נגזר דינו של המערער. בית המשפט השית על המערער שמונה חודשי מאסר בפועל בגין העבירה הנוכחית, ואף הפעיל מאסר על תנאי של שמונה עשר חודשים תלוי ועומד נגדו, כאשר ארבעה חודשים מתוך העונש הנוכחי חופפים למאסר על תנאי שהופעל. עונש המאסר לריצוי בפועל הועמד אפוא על עשרים ושניים חודשים. כן נגזרו על המערער תשעה חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע, ותשעה חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון, לרבות ניסיון. בית המשפט נימק את גזר דינו בחומרת העבירות שביצע המערער; בעובדה כי המערער הורשע בעבר בגין ביצוע עבירות דומות, והעבירות דנן בוצעו כאשר מאסר על תנאי תלוי ועומד נגדו; ובספקנותו של שירות המבחן באשר ליכולתו של המערער לשמר את גמילתו לאורך זמן, בשל הסתייגותו ממסגרת טיפולית. במעמד גזר הדין, לבקשת המערער, עיכב בית המשפט את ביצוע עונש המאסר בפועל עד ליום 21.3.07, בכפוף לערבויות ולהפקדת דרכונו.

3. ביום 18.3.07 הגיש המערער לבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו הודעת ערעור על גזר הדין. המערער טען, כי העבירות נושא כתב האישום בוצעו על רקע התמכרותו לסמים קשים, וכי למעשה נגמל מהתמכרותו, שכן לא השתמש בסמים מחודש מאי 2006; לכך הוסיף, כי הוא משתף פעולה עם שירות המבחן, ושליחתו למאסר עשויה לגרור נסיגה במצבו; כי הוא נושא את הנגיף HIV, ולכן נזקק לטיפול מיוחד אשר ספק אם יוכל לקבל בין כותלי בית הסוהר וכי העונש שנגזר עליו הינו חמור ביחס לחומרת העבירה שביצע. בר בכך עם הגשת הערעור, הגיש המערער לבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהוטל עליו. בבקשה נטען, כי מצבו הבריאותי של המערער הינו ברי, וכך כי סיכויי הערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי הינם טובים. בית המשפט דחה את הבקשה. זאת, לאחר שקבע כי המערער ביצע את העבירות בשעה מאסר על תנאי תלוי ועומד נגדו; כי כתוצאה מכך, סיכויי הערעור אינם טובים וכי תקופת המאסר אשר נגזרה על המערער אינה קצרה. בסופו של דבר הורה בית-המשפט למערער להתייצב לריצוי עונשו ביום 5.8.07.

4. מכאן הערעור שלפני, בגדרו שב ומבקש המערער לעכב את ביצוע עונש המאסר שהושת עליו, תוך שהוא חוזר על הטענות שנטענו בפני בית-משפט קמא. המדינה

מתנגדת לבקשה. לאחר ששקלתי את עמדות הצדדים, מסקנתי היא כי ריץ הערעור להתקבל. ככלל, נאשם שהושת עליו עונש מאסר בפועל חייב להתחיל בריצוי עונשו מיד לאחר מתן גזר הדין (ראו, למשל ע"פ 5176/07 שקיראת נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 15.7.07); ע"פ 5873/07 ח'אלד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 10.7.07); ע"פ 5774/07 חמדאן נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 4.7.07)) אלא בהתקיים נסיבות שמשקלן עולה על זה של משקלו של האינטרס הציבורי באכיפה מיידית של הענישה (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 769 (2000) (להלן: עניין שוורץ)). יש לאזן את האינטרס הציבורי באכיפה אפקטיבית של החוק עם אינטרס הפרט, שלא תישלל חירותו אם יתברר בדיעבד כי לא הייתה הצדקה לכלוא אדם, עשוי הדבר להביא לפגיעה באמון הציבור במערכת המשפט. על בית המשפט לאזן בין השיקולים הנזכרים, וליתן להם את המשקל היחסי ההולם (עניין שוורץ, עמ' 266-270)).

במקרה שלפנינו מצאתי – מבלי לקבוע מסמרות בשאלת סיכויי הערעור, והגם שלפני המערער ניצבת משוכה גבוהה בשל כך שביצע את העבירות המיוחסות לו כשמאסר על תנאי תלוי ועומד נגדו – כי אין לומר שערעורו על חומרת העונש חסר סיכוי. זאת נוכח המלצת שירות המבחן לגזור עונש שיאפשר המשך תפקודו של המערער והעמדתו בפיקוח, ותהליך גמילה מסמים עליו עומד שירות המבחן בתסקיריו (לענין משקלו של תהליך טיפולי בבקשה לעיכוב ביצוע השו: דברי השופטת א' פרוקצ'יה, בע"פ 5288/06 כהן נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 19.7.06), פסקה 7 להחלטה, ראו גם ע"פ 9122/05 שובין נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 29.9.05); ע"פ 8092/07 חביב נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 19.10.04)). כידוע, גמילה מסמים, ופתיחת פתח לשיקום העבריין כפועל יוצא, הינה רכיב בעל משקל במדיניות הענישה הנוהגת (ראו, למשל, ע"פ 4041/06 אשורוב נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 16.11.06); ע"פ 8087/03 כהן נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 1.2.06)). לכך יש להוסיף את נסיבותיו האישיות של המערער, והיותו נשא HIV וצהבת נגיפית.

באיוון הכולל מצאתי אפוא – בנסיבות שלפנינו – כי יש ליתן למערער את יומו לפני ערכאת הערעור קודם לריצוי עונשו. לפיכך, הערעור מתקבל. עונש המאסר שנגזר על המערער בת"פ 2830/06 יעוכב עד להכרעה בע"פ (ת"א) 70599/07, בכפוף לתנאים הבאים:

א. המערער ישהה במעצר בית מידי יום החל מהשעה 23.00 ועד השעה 07:00.

ב. המערער יעמוד בפיקוח שירות המבחן עד להכרעה בערעורו.

ג. תנאי השחרור בערובה שנקבעו על ידי בית משפט השלום יעמדו בעינם, ותיווסף להם ערבות צד ג' נוספת בסך 20,000 ש"ח שתופקד עד ליום 8.8.07.

ניתנה היום י"ח באב, תשס"ז (02.08.07)

ש ו פ ט

ע"פ 6324/06
- 92359
ע"פ 6324/06

לע"פ סעיף 6
לדבר - לע"פ

כבוד השופט ד' חשין

בפני:

אלי חנאי

המערער:

נגד

מדינת ישראל

המשיב:

ערעור על החלטת בית-המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו
מיום 26.7.2006 בתיק ב"ש 92359/06, בגדרה נדחתה
בקשה לעיכוב ביצוע גזר-דין מיום 8.6.2006 בת.פ. 2846/04
של בית-משפט השלום בתל-אביב-יפו

עו"ד י' זילברברג

בשם המערער:

עו"ד א' גורדון

בשם המשיבה:

פסק-דין

1. ערעור על החלטת בית-המשפט המחוזי בתל-אביב יפו (כבוד השופטת לבהר-שרון),
בב"ש 92359/06 מיום 26.7.2006, בגדרה נדחתה בקשת המערער לעיכוב ביצוע עונש המאסר
שהושת עליו ביום 8.6.2006 בבית-משפט השלום בתל-אביב-יפו (כבוד השופטת גרינברג)
בת"פ 2846/04. בערעור זה מבקש המערער לעכב את הביצוע, כאמור, עד למתן פסק-הדין
בערעור על גזר-הדין שהגיש לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו.

2. ביום 25.3.2004 הוגש לבית-משפט השלום כתב-אישום נגד המערער ונאשם נוסף
(להלן – השותף). על-פי כתב-האישום, בשני מקרים שונים קשרו השניים קשר למכור לצד
שלישי מקרקעין שאינם בבעלותם, וזאת במרמה ותוך שימוש במסמכים מזויפים, כשהשותף
מציג עצמו כבעלים של המקרקעין, בידיעת המערער ובהסכמתו. על-פי האישום הראשון,
ביקשו המערער והשותף למכור לדרור כהן (להלן – המתלונן) קרקע בשטח של שני דונם בבת-
ים. לשם כך, הם קיבלו לידיהם מאת המתלונן סך של 675,000 ש"ח וניסו לקבל במרמה סכום
נוסף של \$130,000. על-פי האישום השני, ביקשו השניים למכור קרקע בשטח של כחמישה
דונם בבת-ים לאהדון ידגר, וניסו לקבל במרמה סך של \$572,000.

3. ביום 7.11.2005 נחתם בין המשיבה לבין המערער והשותף הסדר טיעון, על-פיו יודו השניים בעובדות כתב-האישום ויורשעו בעבירות המיוחסות להם. אשר לעונש, סוכם כי הם יפקידו בקופת בית-המשפט לטובת המתלונן סך של 675,000 ש"ח, יחד ולחוד, בתשלומים: ביום הצגת הסדר הטיעון יפקידו סך של 200,000 ש"ח ויתרת הסכום תופקד על-ידם ב- 18 תשלומים חודשיים שווים החל מיום 9.1.2006. לאחר תשלום מלוא הפיצוי, תעתור המשיבה להשית על המערער עונש של 5 חודשי מאסר (ועל השותף 6 חודשי מאסר), שירוצו במידת האפשר בעבודות שירות, וכן עונש של מאסר על-תנאי. עוד נקבע בהסדר כי אי-עמידה באחד התשלומים של הפיצוי, יגרור לאלתר ביטול הסדר הטיעון לעניין העונש, והמשיבה תעתור להשית, על כל אחד מהם, עונש של מאסר ממושך בפועל, מאסר על-תנאי וקנס, וכן פיצוי למתלונן.

ביום 9.11.2005 הורשעו המערער והשותף, על-פי הודאתם בעובדות כתב-האישום (במסגרת הסדר הטיעון) בעבירה של קבלת דבר במרמה, וכשתי עבירות של קשירת קשר לכיצוע עוון, התחזות כאדם אחר, זיוף, שימוש במסמך מזויף וניסיון לקבלת דבר במרמה. לאחר שהמערער והשותף לא עמדו בתנאי ההסדר, חרף ההזמנויות שניתנו להם לשם כך, חזרה בה המשיבה מן ההסדר. ביום 3.4.2006 גזר בית-המשפט את דינו של השותף והשית עליו, בין היתר, ארבע שנות מאסר בפועל. ביום 8.6.2006 גזר את דינו של המערער והטיל עליו שנתיים מאסר בפועל ושנתיים מאסר על-תנאי. בית-המשפט לא הטיל עליו עונש כספי. עד למועד זה, שילם המערער סך של כ- 500,000 ש"ח.

4. בכואו לגזור את עונשו של המערער התייחס בית-משפט השלום להיקף המרמה. בית-המשפט ציין כי הסדר הטיעון לא שיקף את העונש הראוי במקרה זה, כי הנאשמים לא עמדו בהסדר חרף ההזמנויות הרבות שניתנו להם וכי המערער ביקש לשלם את הסכומים רק לאחר שהודע לו שהסדר הטיעון לא עומד עוד. בהתייחס לנסיבות האישיות של המערער, הטעים בית-המשפט כי הלה העמיד עצמו במצב כלכלי מבכיד, הן עליו והן על ילדיו, אך אין לו להלין אלא על עצמו. אשר לשותף, הביע בית-המשפט דעתו כי חלקם של השניים בכיצוע העבירות משתווה. עם זאת, לעניין עקרון אחדות הענישה, קבע בית-המשפט כי יש ליתן משקל לקולא לעובדה שהמערער פיצה את המתלונן כשלושה-רבעים מן הנזק הכספי הישיר שגרם לו, וכן לעובדה כי בשונה מן השותף, עברו הפלילי הלא מכביד אינו דלוונטי למעשים בהם הורשע. מיד לאחר מתן גזר-הדין, דחה בית-משפט השלום את בקשת המערער לעיכוב ביצוע עונש

המאסר וקבע כי ריצויו יחל בו ביום. כל כך, לאור התנהלות המערער במהלך המשפט, כולל אי-עמידתו בהסדר הטיעון ואי-הופעתו למספר ישיבות בבית-המשפט.

5. המערער הגיש לבית-המשפט המחוזי ערעור על חומרת העונש וכן בקשה לעיכוב ביצוע גזר-הדין. המשיבה הגישה אף היא ערעור על קולת העונש. ביום 26.7.2006 רחה בית-המשפט המחוזי את הבקשה לעיכוב ביצוע. בית-המשפט, לאחר שעמד על את אופי העבירות, היקפן וחומרתן, הביע דעתו כי בנסיבות המקרה העונש שהושת על הנאשם אינו חמור. אשר לטיב הערעור ולסיכוייו, בית-המשפט סבר כי סיכויי הערעור אינם גבוהים. זאת, הן בשל העובדה כי הערעור מופנה כנגד חומרת העונש בלבד והן לנוכח הוראת המערער בעבירות מדמה חמורות בהיקף רחב, בגינן ראוי להטיל מאסר לריצוי בפועל אלא אם קיימות נסיבות חריגות המצדיקות המרתו בעבורות שירות. עור ציין בית-המשפט, כי התנהגותו של המערער במהלך ניהול ההליכים נגדו, אינה יכולה להועיל לו. אמנם, זוהי הפעם הראשונה בה מרצה המערער עונש מאסר, ולמעט הרשעות בלתי-רלוונטיות, אין לו עבר פלילי. אולם, בית-המשפט סבר כי לא די בכך כדי להצריך את עיכוב ביצועו של עונש המאסר כשאין נסיבות נוספות המצדיקות זאת. בית-המשפט הורה למזכירות לקבוע את הערעור לדיון ביום 4.10.2006 (במועד בו נקבע לדיון ערעורו של השותף), בצינו כי גם אם יתקבל הערעור בחלקו – אין חשש כי רחיית הבקשה לעיכוב ביצוע גזר-הדין תסכל את תכלית הערעור. על החלטה זו הגיש המערער את הערעור שבפניי.

6. המערער טוען כי טעה בית-משפט קמא בקבעו כי סיכויי הערעור אינם גבוהים ובהעניקו מעמד בכורה לקביעתו זו. עוד טוען הוא, כי טעה בית-המשפט בכך שלא נתן משקל כלשהו לפערים העצומים בין העונש על-פי הסדר הטיעון לבין עונש המאסר שהושת על המערער בסופו של יום. המערער מדגיש כי נכון למועד גזר-הדין בעניינו, שילם בעצמו סך של כ- 505,000 ש"ח עבור פיצוי למתלונן, המהווה שלושה-רבעים מסכום המרמה (בעוד שעל-פי ההסדר, עד למועד זה אמור היה להפקיד סך של 358,334 ש"ח בלבד). המערער מסביר את הסיבה לעיכוב התשלום: לטענתו, את התשלום הראשון בסך 200,000 ש"ח אמור היה להפקיד מתוך כספים שהופקדו כערכות ועוקלו בהליך אזרחי לטובת המתלונן. משהתערער הבסיס הכלכלי עליו נסמך הסדר הטיעון, עשה המערער מאמץ עילאי להפקיד את הכספים בקופת בית-המשפט לטובת המתלונן. לטענתו, אין חשש כי יימלט מאימת הדין, והראייה לכך היא כי לאחר שהשותף נידון ל- 4 שנות מאסר בפועל, התייצב בבית-המשפט לשם הדיון בטיעונים לעונש וגזר-הדין. המערער מציין עוד כי אין לו עבר פלילי, למעט הרשעה מלפני עשרים שנה.

לעומתו, טוענת המשיבה כי סיכויי הערעור אינם מזהירים וכי אין המערער יכול עוד להסתמך על הסדר הטיעון. המשיבה מדגישה את החשש מפני הימלטותו של המערער, שכן לא התייצב לשיבות בבית-המשפט, הן לפני שהוצג הסדר הטיעון והן לאחר-מכן, למרות צווי הבאה שהוצאו נגדו.

7. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, באתי למסקנה כי רין הבקשה להתקבל. בדונו בבקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר, על בית-המשפט לבחון את מכלול הנתונים ולאזן בין האינטרס הציבורי באכיפה מיידית של המאסר, לבין השיקולים הנוגעים למערער ולזכויותיו. על בית-המשפט להקפיד כי ההגנה על הראשון לא תפגע באחרון באופן שאינו מידתי (ראו ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241, מפי השופטת ביניש (להלן – הלכת שוורץ)). במקרה שלפניי, נסב הערעור על חומרת העונש בלבד, כשמנגד עומד ערעורה של המשיבה על קולת העונש. הפער בין עונש המאסר שהוצע בהסדר הטיעון לבין עונש המאסר שנגזר על המערער בפועל הנו אכן משמעותי. המשיבה הטעימה כי מלכתחילה לא שיקף הסדר הטיעון את העונש הראוי וכי ראתה את העיקר בהשבת כספי המרמה למתלונן. עם זאת, יש ליתן את הדעת לכך שעד למועד גזר-הדין, השיב המערער – ולו גם באיחור – שלושה-רבעים מהסכום הכולל שהיה עליו לשלם על-פי ההסדר. על-פי הלכת שוורץ, המבקש לעכב ביצועו של עונש מאסר אינו נדרש עוד להראות סיכויים בולטים לזכות בערעור. במצב דברים זה, ומבלי לנקוט עמדה באשר לסיכויי הערעור, הרי שעל-פני הדברים אין בידי לקבוע כי הערעור הנו מחוסר סיכוי או כי אין כל ממש בטענות המערער. שקלתי את נסיבותיו האישיות של המערער ואת עברו הפלילי הבלתי-מכביר (הרשעה משנת 1983 בעבירות שאינן רלוונטיות לענייננו). כן שקלתי את חומרת העבירות בהן הורשע המערער ואת היקף מעשי המרמה. עוד נתתי דעתי להתנהלותו והתנהגותו של המערער במהלך תקופת המשפט, לאי-התייצבותו למספר לא מבוטל של ישיבות בבית-המשפט ולעובדה כי ניתנו לו מספר הזדמנויות להפקיד את מלוא הסכומים על-פי הסדר הטיעון והוא לא עמד בהן. בנסיבות אלו, חששה של המשיבה מפני הימלטות המערער מן הדין מובן. מנגד, יש לזכור, כי המערער היה משוחרר במהלך תקופת המשפט והתייצב בפני בית-המשפט במועד גזר-הדין, על אף שכבר ידע כי על השותף הושת עונש מאסר בפועל לתקופה ממושכת. לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים, וכדי שלא לסכל את מטרת הערעור, התגבשה אצלי המסקנה כי יש להורות על עיכוב ביצוע עונש המאסר, בכפוף לתנאים אלה: המערער יתייצב לדיון בערעורו בכל עת שיוזמן; המערער יפקיד סך של 20,000 ש"ח במזומן לחשבון קופת בית-משפט השלום בתל-אביב-יפו; ערבות עצמית של המערער (חתימה) בסך 150,000 ש"ח; ערבות עצמית של צד שלישי (חתימה) בסך 50,000 ש"ח. יוצא צו עיכוב יציאה מן הארץ נגד המערער, שיירשם במשטרת הגבולות. המערער יפקיד דרכונו, אם יש לו, במשטרה או במזכירות בית-המשפט.

לסיכום, הערעור מתקבל. לאחר שימולאו כל התנאים האמורים, ישוחרר המערער. אין
מניעה כי החתימות והשחרור ייעשו בפני קצין משטרה או קצין שירות בתי-הסוהר.

ניתן היום, כ"ג באב תשס"ו (17.8.2006).

ש ו פ ט

בתי המשפט

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב - יפו

בש 091256/03

תאריך: 01/06/03

בפני: כבוד השופט שהם אורי

בעניין:

הלל אבי
ע"י עו"ד

שרון נהרי
נגד

המבקש

מדינת ישראל
ע"י עו"ד

פוזנסקי רונית

המשיבה

ה ח ל ט ה

1

2

3

4 המבקש, הלל אבי, הורשע בבית משפט השלום בראשלי"צ (ת.פ. 1064/03) בשתי עבירות

5 של התפרצות לדירה, היזק לרכוש בזדון ובעבירות של גניבה והחזקת כלי פריצה.

6 בית המשפט גזר על המבקש, לאחר שעניין בתסקיר מבחן שהוגש בעניינו, 14 חודשי מאסר

7 לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו, וכן שני מאסרים על תנאי לתקופות של 12 חודשים ו- 6

8 חודשים.

9 כמו כן, חוייב המבקש בתשלום פיצוי למתלוננים בסך 14,500 ₪.

10 בית המשפט דלמטה סרב לבקשת לבקשה לעכב את ביצוע העונש לפרק זמן של 45 ימים,

11 לצורך הגשת ערעור לביהמ"ש המחוזי.

12 לעומת זאת, עיכב בית המשפט ביצוע עונשו של נאשם אחר באותו כתב אישום, אשר נדון

13 לעונש של 5 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

14 המבקש הגיש ערעור על חומרת העונש שהושת עליו, לבית המשפט המחוזי בת"א, ומועד

15 הדיון בערעור טרם נקבע.

16 להודעת הערעור, צורפה בקשה לעיכוב ביצוע העונש עד להכרעה בערעור.

17 הבקשה באה, ביום 16.5.03, בפני כב' השופט זכריה כספי, אשר החליט לעכב את ביצוע

18 גזר הדין עד ליום 2.6.03, וזאת, מבלי ששמע טיעונים מפי ב"כ המשיבה, בשל שביתה

19 שהתקיימה באותו יום. שחרורו של המבקש מריצוי עונש המאסר נעשה בתנאים אשר

20 נקבעו בהחלטתו של כב' השופט כספי.

21

22

בתי המשפט

בש 091256/03

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב - יפו

תאריך: 01/06/03

בפני: כבוד השופט שהם אורי

2. הדיון לגופו של עניין התקיים בפניי, כאשר ב"כ המבקש, עו"ד שרון נהרי, טוען כי העונש אשר נזר על מרשו הינו חמור יתר על המידה ויש סיכוי ממשי כי ערעורו של המבקש יתקבל.
- ואולם, בשל העומס הרב הרובץ על כתפי ערכאת הערעור, קיים חשש ממשי כי המבקש ירצה את מלוא העונש או את חלקו הגדול, טרם שישמע ערעורו.
- ב"כ המבקש ציין, כי זהו מאסרו הראשון של מרשו, אשר עושה מאמצים רבים לשקם את עצמו, ולצורך כך הוא מצוי תחת פיקוחו של רב המשמש לו כמורה דרך.
- עו"ד נהרי הציג בפניי פסיקה, ממנה ניתן ללמוד כי אף במקרים בהם נגזרו על נאשמים עונשי מאסר ממושכים יותר, נטה בית המשפט העליון לעכב את ריצוי עונשם.
- ב"כ המשיבה, עו"ד פוזננסקי רונית, מתנגדת לבקשה. לעניין זה, הצביעה עו"ד פוזננסקי על משך תקופת המאסר, שאינה קצרה כל עיקר. לדעתה, סיכויי הערעור קלושים ביותר, בעיקר בשים לב לתסקיר שירות המבחן שאינו ממליץ על שילובו של המבקש בתהליך טיפולי. עוד ציינה ב"כ המשיבה, כי אין כל ראיה לפיה מצוי הנאשם בתהליך שיקומי כלשהו, כפי שטוען בא כוחו.
3. בתנתי את החומר אשר הוצג בפניי, ונתתי דעתי לטיעוני הצדדים, ולאחר זאת, החלטתי, לא בלי היסוס, לעכב את ביצוע עונשו של המבקש עד להכרעה בערעור.
- אכן, המבקש הורשע בעבירות חמורות, ולכך יש להוסיף את עבדת הפלילי שאינו נקי מעבירות רכוש. ואולם, אין בידי לומר כי סיכויי הערעור מבוטלים הם לחלוטין, וכי אין כל אפשרות להתערבות חלקית של ערכאת הערעור בגזר הדין.
- בנסיבות אלה, סברתי כי יש לאפשר למבקש למצות את חלק הערעור מבלי שיהא עליו לרצות חלק נכבד מתקופת המאסר, טרם שידון ערעורו.
- לפיכך, החלטתי להענות לבקשה ולהורות על עכוב ביצוע העונש עד להשלמת ההליכים בערעור.

בתי המשפט

בש 091256/03

בבית המשפט המחוזי בתל-אביב - יפו

תאריך: 01/06/03

בפני: כבוד השופט שהם אורי

1 כל התנאים אשר נקבעו בהחלטתו של כב' השופט כספי תעמדו בעינם, ובנוסף יהא על
2 המבקש להפקיד סך של 10,000 ₪ במזומן או בדרך של ערבות בנקאית, בניכוי הסכומים
3 אשר הופקדו על ידו עד כה.

4

5 ההפקדה תתבצע עד ליום ה', 5.6.03 שעה 15:00.

6

7

ניתנה היום א' בסיון, תשס"ג (1 ביוני 2003) שלא במעמד הצדדים.

המזכירות תעביר עותק ההחלטה לצדדים.

8

שהם אורי, שופט

10

11

12

13

ס 3 ו/ו י ק/ס י כמא
 ע י י כ י/ו י כמא

בבית המשפט העליון בירושלים

ע"פ 2452/03

כבוד השופט א' ריבלין

בפני:

עלאא אלסעיד

חמבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה לעיכוב ביצוע גזר-דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-
 יפו מיום 27.1.2003 בתיק פ' 40225/02 שניתן על ידי כבוד
 השופט א' שהם

י' באדר ב' תשס"ג (14.3.2003)

תאריך הישיבה:

עו"ד עבד אבו עאמר

בשם המבקש:

עו"ד גלי פילובסקי

בשם המשיבה:

החלטה

המבקש הורשע על פי הודאתו בבית המשפט המחוזי בעבירות של הצתה, גניבת רכב ונהיגה ללא רשיון וללא כיטוח. המבקש פרץ לרכב פרטי, נהג בו, ובסופו של יום גם הצית אותו. בית המשפט המחוזי גזר על המבקש מאסר לריצוי בפועל לתקופה של 30 חודשים וכן מאסר מותנה. בית המשפט גם פסל אותו מלהחזיק ברשיון נהיגה למשך שנתיים מתום ריצוי מאסרו. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט העליון והערעור מופנה כנגד חומרת העונש בלבד. הוא סבור כי בית המשפט המחוזי לא נתן משקל מספיק לנסיבותיו האישיות של המבקש, לגילו, לעברו הנקי ולהמלצת שירות המבחן להסתפק בעונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות. היום הוא מבקש להורות על עיכוב ביצוע עונש המאסר עד למתן פסק דין בערעורו.

המדינה מתנגדת לבקשה בין השאר משום שהערעור (מופנה כנגד העונש בלבד, בשל משך תקופת המאסר וכן לאור פרטים המצויים בתסקיר שירות המבחן המעידים על אישיותו של המבקש. עיינתי בתזכיר שירות המבחן, במיוחד בתזכיר המשלים, ואכן התזכיר מצביע על קווים עברייניים שבמבקש. עם זאת, מובע בתזכיר חשש כי שליחתו של המבקש לבית האסורים ממש תחזק דווקא קווים אלה שבאישיותו.

עם הגשת כתב האישום לבית המשפט המחוזי נידונה שאלת מעצרו של המבקש עד תום

משפטו, ועל פי חלופה שהוצעה בבקשת המדינה עצמה שוחרר המבקש לבית דודו הרחוק ממקום מגוריו וממקום הפשע, ונקבעו ערבויות להבטחת התייצבותו למשפט. מסתבר כי עד כה תנאי השחרור קוימו והמבקש לא נסתבך שוב בפלילים. המבקש נכון גם להמשיך ולקיים את ההגבלות שהיו מוטלות עליו קודם לפסק הדין, כמו גם הגבלה נוספת לפיה ייאסר עליו לצאת מבית דודו החוצה.

בנסיבות אלה, ולא בלי היסוסים, החלטתי להיעתר לבקשה ובלבד שלתנאי השחרור תתווסף ההוראה כאמור האוסרת על המשיב לצאת מביתו של הערב. כיוון שכך, תעשה המזכירות לקביעת מועד מוקדם ככל האפשר לשמיעת הערעור על גזר הדין.

ניתנה היום, י' באדר ב' תשס"ג (14.3.2003).

ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 03024520_P02.doc
מרכז מידע, טל 6750444-02; אתר אינטרנט, www.court.gov.il

ל יו"ר ג'ורדן טל
 18 חודש מאי-בסל
 בית גטא ירושלים
 טל (052) 2111111
 במסגרת כ"י יגן

בפני: כבוד השופט א' מצא

המבקש: משה פרץ

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר-דינו של בית-המשפט המחוזי בבאר-
 שבע מיום 30.3.03 בת.פ. 8094/00 שניתן על-ידי כבוד
 השופט י' אלון

תאריך הישיבה: י"ג באייר תשס"ג (15.5.03)

בשם המבקש: עו"ד ע' אביטל

בשם המשיבה: אין התייצבות (בשל השביתה במשרדי הממשלה)

החלטה

המבקש הורשע בבית-המשפט המחוזי בהחזקת סם מסוכן ובהפרעה לשוטר במילוי תפקידו. הוא נידון לשנתיים מאסר, אחת מהן לריצוי בפועל והשנייה על-תנאי. המבקש הגיש ערעור על חומרת עונשו ובקשתו היא לעכב את ביצוע עונש המאסר הממשי עד להכרעה בערעורו. בשל השביתה במשרדי הממשלה לא התייצב פרקליט מטעם המשיבה בדיון שלפניי, אך כנסיבותיו של העניין רואה אני מקום לדון בבקשה בהעדר המשיבה.

סניגורו של המבקש, עורך-הדין אביטל, הצהיר כי במהלכו של כל המשפט היה המבקש משוחרר בערובה. כן הצהיר כי מעולם לא ריצה המבקש עונש מאסר קודם. כנסיבות אלה, אני מחליט לקבל את הבקשה ומעכב את תחילת ריצוי המאסר הממשי שנגזר על המבקש בבית-המשפט המחוזי, עד למתן פסק-דין בערעורו בבית-משפט זה. הערבויות שהופקדו על-ידי המבקש תעמודנה בתוקפן. כן יוצא נגדו צו עיכוב יציאה מן הארץ.

המזכירות תועיד את הערעור לשמיצה (ביחד עם ע"פ 4153/03) לא יאוחר מסוף חודש ספטמבר 2003.

ניתנה היום, י"ג באייר תשס"ג (15.5.03).

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

בפני: כבוד השופט י' טירקל

המבקש: יוסף (בן שמעון) טוויל

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דין בית המשפט
המחוזי בתל אביב-יפו בתיק פ 40299/01
שניתן ביום 26.5.02 על ידי כבוד השופט
ד"ר עדנה קפלן-הגלר

תאריך הישיבה: ג' בתמוז תשס"ב (13.6.02)

בשם המבקש: עו"ד ישראל קליין

החלטה

1. בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כבוד השופט ד"ר ע' קפלן-הגלר), הרשיע את המבקש על פי הודייתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של גרם מוות ברשלנות, הפקרה אחרי פגיעה, שיבוש מהלכי משפט ונהיגה ללא רשיון וללא ביטוח. כמפורט בעובדות כתב האישום המתוקן, שבהן הודה המבקש, נהג המבקש ברכב, ללא רשיון רכב וללא תעודת ביטוח תקפה, ברחובות העיר נתניה ותוך נסיעה מהירה פגע בהולך רגל, יליד 1931, שנפצע אנושות ונפטר מפצעיו. המבקש לא עצר את רכבו, האץ ונמלט מן המקום בלי להגיש עזרה למנוח, לא הודיע לרשויות על התאונה וניסה להעלים ראיות. בית המשפט המחוזי גזר על המבקש, אחרי עיון בתסקירים של שירות המבחן, מאסר לתקופה של 3 שנים לריצוי בפועל, בצירוף מאסר לתקופה של שתי שנים על תנאי. כמו כן פסל אותו מהחזיק רשיון נהיגה במשך 10 שנים בצירוף פסילה למשך שנתיים על-תנאי. עוד הורה להעמיד את המבקש במבחן במשך שנה מיום שחרורו מהמאסר.

המבקש ערער על חומרת עונשו וכן ביקש, בבקשתו שלפני, לעכב את תחילת ריצוי עונש המאסר.

2. נראה, לכאורה, כי חומרת העבירות שבהן הורשע המבקש מצדיקה את העונש שגזר עליו. כאשר זה המצב אין מקום - ואף זאת לכאורה - לעכב את תחילת ריצוי העונש, שנקבעה ליום 16.6.02 בשעה 10:00. עם זאת, מצביעים תסקירי שירות המבחן שהוגשו על המבקש על שיקולים כבדי משקל שיש בהם, בדוחק, כדי לחטות את הקץ לביון העיכוב. בתסקירים תואר רקע אישי ומשפחתי קשה של המבקש, שימוש בסמים והתמכרות להם וכן התדרדרות במצבו אחרי התאונה שבגינה הורשע. לפי הערכתו של שירות המבחן "ענישה בדרך של מאסר בפועל עלולה להביא לנסיגה במצבו האישי והמשפחתי המתואר", והובעה תקווה כי המשך הטיפול במבקש במרכז לנפגעי סמים בנתניה יש בו "סיכוי ליציאה מדפוסי התנהגות קשים וכושלים שאפיינו אותו בעבר".

3. במצב דברים זה, בלי לחוות דעה בדבר העונש הראוי למבקש ולא בלי היסוסים, נראה לי כי עיכוב ריצוי העונש על לדיון בערעור, יהיו תוצאותיו אשר יהיו, עם המשך הטיפול במבקש בתקופת הביניים, תהיה בהם משום תועלת לציבור ולא רק למבקש.

לפיכך אני מורה כי תחילת ריצוי עונשו של המבקש תעוכב עד להחלטה בערעור. אם יפסיק המבקש את הטיפול הניתן לו ידווח על כך לבית המשפט ולפרקליטות המדינה. במקרה כזה תישקל האפשרות להפסיק את תקופת העיכוב.

התנאים שקבע בית המשפט המחוזי להבטחת התייצבותו של המבקש יעמדו בעינם עד להחלטה בערעור.

פירוש סעיף
3 ק"מ מס' 1
מס' 2
מס' 3
מס' 4
מס' 5
מס' 6
מס' 7
מס' 8
מס' 9
מס' 10
מס' 11
מס' 12
מס' 13
מס' 14
מס' 15
מס' 16
מס' 17
מס' 18
מס' 19
מס' 20
מס' 21
מס' 22
מס' 23
מס' 24
מס' 25
מס' 26
מס' 27
מס' 28
מס' 29
מס' 30
מס' 31
מס' 32
מס' 33
מס' 34
מס' 35
מס' 36
מס' 37
מס' 38
מס' 39
מס' 40
מס' 41
מס' 42
מס' 43
מס' 44
מס' 45
מס' 46
מס' 47
מס' 48
מס' 49
מס' 50
מס' 51
מס' 52
מס' 53
מס' 54
מס' 55
מס' 56
מס' 57
מס' 58
מס' 59
מס' 60
מס' 61
מס' 62
מס' 63
מס' 64
מס' 65
מס' 66
מס' 67
מס' 68
מס' 69
מס' 70
מס' 71
מס' 72
מס' 73
מס' 74
מס' 75
מס' 76
מס' 77
מס' 78
מס' 79
מס' 80
מס' 81
מס' 82
מס' 83
מס' 84
מס' 85
מס' 86
מס' 87
מס' 88
מס' 89
מס' 90
מס' 91
מס' 92
מס' 93
מס' 94
מס' 95
מס' 96
מס' 97
מס' 98
מס' 99
מס' 100

בתי המשפט

בית המשפט המחוזי תל אביב - יפו

בש 092405/00

תאריך: 30/10/2000

בפני כב' השופטת רות לבהר שרון

בעניין:

אבנר רחבי

המבקש

ע"י ב"כ עוה"ד זלברשלג

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

החלטה

- 1
 - 2
 - 3
 - 4
 - 5
 - 6
 - 7
 - 8
 - 9
 - 10
 - 11
 - 12
 - 13
 - 14
 - 15
 - 16
 - 17
 - 18
 - 19
1. בפני בקשה לעיכוב ביצוע גזר דין של 40 חודשי מאסר בפועל ו- 18 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שהוטלו על המבקש על ידי כב' השופטת כוחן בת.פ. 6928/99 מיום 25.9.00.
- כתב האישום מייחס למבקש שמונה אישומים של סחר בסם מסוכן, אספקת סם והחזקת סם מסוג קנבוס. בגזר הדין התייחסה כב' השופטת לעובדה כי המבקש ביוזמתו, חשף בפני המשטרה את היקף פעילותו, ומסר את השמות של סוחרי הסמים מהם רכש את הסמים, אולם בצדק ציינה כי אין בכל זה כדי להוציא את העוקץ מחומרת מעשיו.
- המבקש שחה במעצר בית במשך תקופה של כעשרה חודשים עד למתן גזר הדין וכיום ממשיך ושוהה במעצר בית מכוח החלטה לעיכוב ביצוע עד מתן החלטתי זו.
2. מדובר בעבירות חמורות של סחר בסם מסוכן מסוג מריחואנה במשך תקופת זמן ממושכת. הסניגור טוען כי היות ולא מדובר בסמים קשים - העונש שהוטל על המבקש הוא חמור. יצוין כי גם סם מסוג מריחואנה הוא סם מסוכן.

בתי המשפט

בש 092405/00

בית המשפט המחוזי תל אביב - יפו

תאריך: 30/10/2000

בפני כב' השופטת רות לבהר שרון

1 יפים לעניין זה דברי כב' השופט חשין בבש"פ 442/96 מדינת ישראל נ' יריב
2 **טולדנו :**

3
4 "... סם מסוכן הוא סם מסוכן גם אם אינו מו הסמים ה"קשים". נזכיר
5 לעצמנו, שמא יישכח הדבר מאיתנו, כי המשיב עסק בסחר בסם מסוכן,
6 דהיינו, בעבוד בצע-כסף נכון היה לסכן את בריאותם ואת נפשם של אחרים,
7 בהם בני-נוער. ואם אין די בכל אלה, נתקשיתי להבין את אמירתו של בית
8 משפט קמא כי "יש מדינות המתירות שימוש בסם הקאנביס". ראשית לכל,
9 נמצאים אנו במדינת ישראל ולא באותן מדינות, וחוק בישראל הוא חוק
10 בישראל. שנית, לא שמענו על מדינות מתוקנות בהן הסחר בקאנביס מותר
11 על-פי הדין. וגם אם כך באוהלי יפת, לא כך הוא באוהלי שם במקומותינו
12 שלנו....".

13
14 כב' השופטת כותן התייחסה בגזר הדין הן להחלטת ביהמ"ש העליון לשחרר
15 את המבקש במסגרת הבקשה למעצר עד תום החליכים והן להמלצת שרות
16 המבחן בתסקיר העונש, וקבעה כדלקמן :

17
18 "... כל עונש שאיננו מאסר בפועל לתקופה משמעותית, ישים פלסתר את
19 מסרת המחוקק ואת מדיניות הענישה שהוכתבה בעשרות ובמאות פסקי דין
20 ע"י בתי המשפט השונים ובעיקר ע"י ביהמ"ש העליון...."

21
22 ב"כ המבקש הציג במסגרת הבקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין שתי חוו"ד
23 פסיכיאטריות מהן עולה בין השאר, כי כפי הנראה בוצעה העבירה מתוך
24 שיפוט לקוי, חוסר התמצאות ונאיביות מבלי שהמבקש הבין היטב את חומרת
25 מעשיו. וכי אין מדובר במי שסוד אישיותו היא עבריינית, מן הראוי שאדם
26 כזה לא ירצה עונשו בחברת עבריינים ויש לקחת בחשבון את הסיכון כי ייחשב
27 כמלשין עקב שיתוף הפעולה שלו עם המשטרה.
28

בתי המשפט

בש 092405/00

בית המשפט המחוזי תל אביב - יפו

תאריך: 30/10/2000

בפני כב' השופטת רות לבהר שרון

3. כב' השופטת בייניש בע"פ 111/99 ארנולד שורץ נ' מדינת ישראל סקרה
 בהרחבה את השיקולים והאינטרסים שיש לבחון בעת מתן החחלטה בדבר
 מתן עיכוב ביצוע גזר דין, עד להכרעה בערעור. בין השאר ציינה את חומרת
 העבירה ונסיבות ביצועה, אורך תקופת המאסר שהושתה על הנידון, טיב
 הערעור וסיכויי הצלחתו, עברו הפלילי והתנהגות הנידון במהלך המשפט,
 נסיבותיו האישיות של הנידון והאם מדובר בערעור שעניינו חומרת העונש
 שהושת בלבד.
 כאמור, בעניינינו מדובר בעבירות חמורות של סחר בסמים שנמשכו לאורך
 תקופת זמן ממושכת והעובדה שהמבקש נתון עד עתה במעצר בית אין היא
 מבטלת לגמרי את החשש לציבור ממסוכנותו, האינטרס הציבורי מחייב
 במקרה כזה אכיפה מיידית של המאסר. על המבקש הושת עונש מאסר
 ממושך לתקופה של 40 חודשי מאסר בפועל. ציינה בצדק כב' השופטת כותן כי
 אל היה לו למבקש לראות בחחלטת השחרור למעצר בית כאיתות לבאות,
 ואין לגזור גזירה שווה בין ההחלטה לשחרור לבין העונש.
 ככל שהעבירה חמורה ואורך המאסר ממושך יותר - כך ייטה ביהמ"ש שלא
 לעכב ביצוע גזר הדין.
 אמנם אינני יכולה לשלול את דברי הסניגור שקיימים סיכויים לערעור, וזאת
 בעיקר לאור האמור בתסקיר שרות המבחן, אשר המליץ באופן מרחיק לכת
 על מבחן טוהר, למשך שלוש שנים ועל הטלת צו של"צ בגובה של 500 שעות.
 ואולם, המלצת שרות המבחן שהעדיף במקרה זה שיקום על פני מאסר היא
 בחחלט מרחיקת לכת.

בתי המשפט

בש 092405/00

בית המשפט המחוזי תל אביב - יפו

תאריך: 30/10/2000

בפני כב' השופטת רות לבהר שרון

1 לאור העובדה כי מדובר בערעור על חומרת העונש בלבד, כאשר המאסר אותו
2 מבקשים לעכב הוא ממושך ביותר, הרי שגם אם יתקבל הערעור בחלקו - לא
3 עלול להגרם למבקש נזק.

4
5 לגבי סיכויי ההצלחה בערעור, קבעה השופטת בייניש בסעיף 18 (ד) לפסק
6 דינה, בבש"פ 111/99, כדלקמן:

7 "... ככל שיש בידי הנידון להראות כי ערעורו מושתת על נימוקים מוצקים
8 יותר, גוברת ההצדקה להימנע מאכיפה מיידית של גזר-הדין בטרם יבורר
9 הערעור לגופו..."

10
11 זאת ועוד, אין ספק כי חומרת העונש שהוטל על המבקש מצביעה בין השאר
12 על חומרת העבירות שביצע ואורך תקופת המאסר רק יכולה להגביר את
13 החשש להימלטות מן הדין, גם אם עד כה התייצב לדיון כנדרש ולא הפר תנאי
14 מעצר הבית שהוטלו עליו.

15
16 באיזון בין האינטרס הציבורי באכיפה מיידית של גזר הדין מחד, ובין
17 השמירה על זכויותיו של המבקש מאידך, ותוך שקלול כל הנסיבות כפי
18 ציינתי לעיל, אני סבורה שדין הבקשה להידחות.

19
20 יחד עם זאת, הואיל והמבקש היה משוחרר בתנאי מעצר בית במשך תקופה
21 ארוכה ולאור חוזה"ד הפסיכיאטרית שהציג ב"כ המבקש, אני ממליצה כי
22 הערעור יישמע בהקדם.

23
24 ניתנה היום, 30 באוקטובר 2000, בנוכחות: _____
25 מותר לפרסום מיום 30/10/2000.

רות לבהר שרון, שופטת

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7887/00

בפני: כבוד השופט ט' שטרסברג-כהן
כבוד השופט ד' ביניש
כבוד השופט א' ריבלין

תמערער: אבנר רחבי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין
בבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו
מיום 30.10.00 בב"ש 92405/00
שניתנו על-ידי כבוד השופט ר'
לבהר-שרון

תאריך הישיבה: י"א בחשוון התשס"א (09.11.00)

בשם המערער: עו"ד זילברשלב גד
בשם המשיבה: עו"ד י' למברגר

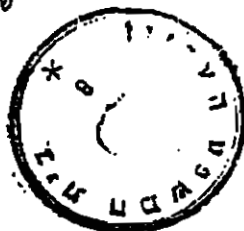
החלטה

לאור העובדה שהערעור סב על חומרת העונש בלבד וברורו אמור להיעשות
בדיון קצר מתבקש בית המשפט המחוזי לקבוע את הערעור לשמיעה לא יאוחר מאשר
בחודש דצמבר.

ניתן בזה עיכוב ביצוע גזר הדין עד למתן פסק הדין או עד סוף
דצמבר, לפי המוקדם.

ניתנת תיום, י"א בחשוון תשס"א (9.11.00).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט

חלקת מתאים למקור
שמ"ח כחן - מזכיר ראשי
J03.00078870